

M
el A
ro|a

CAFE DEL TEMPS

L'ofici sanguinari

Passa que els que tenen el PSPV-PSOE pel mànec han posat en marxa una campanya oficial —tan oficial com el Programa 2000— contra el periodista **J. J. Pérez Benlloch**. Que és com posar-li preu al seu cap. Això, a causa que el periodista, dia sí dia també, es deixa els tous dels dits en el teclat amb l'objectiu de desentenebrir les maniobres orquestrals en l'obscuritat del carrer d'Albacete, pel que fa a la destitució de **Rafael Blasco**.

De sobte, el periodista, que el 1986 va guanyar el Premi Comunicació i Democràcia, convocat i concedit per l'agrupació comarcal de València del mateix partit, fa la impressió que no només ha perdut tots els mèrits pels quals va obtenir aquesta distinció, sinó que mai els va reunir. Bé està, com a mínim, que el partit reconega, per bé que subrepticament, una equivocació, ni que siga en la concessió d'un premi.

L'ex-capellà de la localitat castellonenca de Xodos —on, per cert encara li diuen *don Ernesto*—, **Ernest Nabàs**, que és, poc o molt, com el responsable dels sermons periodístics de la nunciatura lermal, és qui ha estat designat per a homiliar i propagar el descrèdit amb insinuacions per escrit. Però, en realitat, són uns altres, alguns d'ells amb cotxe oficial i xofer, els qui, des de l'anonimat, estan donant curs a una sèrie d'històries, amb abundant tenebrositat econòmica i el pertinent substanciós percentatge, encaminades a anul·lar la reputació del periodista.

Ja fa gràcia que un personatge que per tota firma i ofici és PSPV-PSOE, encara que sempre pot tornar a distribuir hòsties i a pasturar unes altres bases, acuse Pérez Benlloch de portar a la ruïna alguna empresa periodística que si va conèixer la defunció va ser gràcies a la seua agrupació política. En fa tanta com que un ex-llibreter incrimine J.J. de venedor de llibres. Però encara en fa més que,

segons diuen que ocorre, mig govern autòndic, per tota prioritat, faça murmuracions de comare maligna. Detalls d'aquesta classe denigren tant el partit com el partit pretén denigrar el periodista.

Aquesta és una, i l'altra, si les associacions de professionals del periodisme valencià serveixen per a alguna cosa més que l'alegria, no sé què esperen per a rehabilitar públicament J.J. Pérez Benlloch, que no fa sinó dignificar l'ofici amb molta raça.

'Los Albertitos'

Els, deixem-ho en constructors, **Asencio Pastor Mompó** i **Javier García Pérez**, identificables comercialment com a Deblimar, que van posar la mà en el foc davant el Tribunal Superior de Justícia denunciant les presumptes irregularitats en la CO-PUT, són designats, en els àmbits polític-financers, com *Los Albertitos*.

A banda de les dedicacions immobiliàries, segons uns quants indicis, *Los Albertitos* gestionen part de la fortuna de l'empresa de **José Maria** i **Vicente Pascual**, Pascual Hermanos, privilegi que, sense desmerèixer les seues aptituds naturals, els ve pel fet que García és casat amb la filla de Vicente Pascual.

Al primer dels socis, Asencio, se li ha de prestar una atenció implacable. Provenia de l'orfebreria i d'UCD i va ser un dels inventors i president de l'organització empresarial d'impuls socialista Pymev. Ara mateix, segons indiquen destacats militants socialistes, Asencio assessora el secretari d'administració i finances del PSPV-PSOE, **Antonio Castro**, a pesar que Castro, per una banda, i Pastor, per l'altra, ne-

garan aquesta col.laboració i vinculació.

Si es confirma aquest extrem —fàceta de dificultats monumentals, però no impracticable—, l'entramat del *cas Blasco* resulta tan familiar que invita a quedar-s'hi.

La consolidació de Cullell

En unes declaracions a un rotatiu barceloní el conseller d'Economia i Finances de la Generalitat catalana, **Macià Alavedra**, assegura que els rumors que havien funcionat en els últims temps sobre la candidatura de **Miquel Roca Junyent** a l'alcaldia de Barcelona són només "rumors interessats" posats en circulació per l'adversari. I no solament augura que serà novament **Josep Maria Cullell** l'alcaldable per CiU, sinó que, damunt, Cullell s'estarà a la tribuna d'autoritats quan s'inauguraran els Jocs Olímpics del 92. Té el seu què, que siga precisament el conseller d'Economia i Finances qui això diga.

Deixant de costat la profecia triomfalista d'Alavedra —profecia que adquireix el to en base als resultats electorals obtinguts en les passades eleccions generals, en les quals, per primera volta, CiU ha superat el PSC— interessa destacar que, efectivament, hi ha hagut intents en l'interior de CiU d'apartar Cullell de Barcelona i deixar-lo a Madrid confitat, com un segona fila de Roca en el grup parlamentari català.

Cullell va caure en desgràcia pel motiu de no guanyar l'alcaldia, que no era perdre-la, encara que la cosa va ser per una quantitat de vots poc significativa. En aquella ocasió, en plena campanya, l'actual cap de l'oposició municipal es va queixar perquè el partit —determinats sectors del partit— li va negar el

suport, i en conseqüència els mitjans, que necessitava.

L'explicació de les causes, potser, hauríem de buscar-la en la situació que va provocar, fa uns anys, la destinació madrilenya de Miquel Roca. Aquelles circumstàncies van fer de Cullell, conseller d'Economia i Finances en aquells dies, i Macià Alavedra, conseller de Governació, dos superconsellers, no només per les seues funcions específiques sinó pel seu pes en el partit, davant l'absència de Roca. Dos superconsellers, amb els antagonismes familiars oportuns.

Però amb la convocatòria d'eleccions a la municipalitat, Cullell se la va jugar de totes totes a una sola carta. El resultat és el que coneixem: un sector convergent va veure l'ocasió ideal per desintegrar-lo políticament. I, certament, va faltar pràcticament res per cristal·litzar aquests propòsits sectorials. Cullell, amb el pa i la sal negats, va ser víctima d'una depressió important. De tanta dimensió que va arribar a manifestar públicament la decisió d'abandonar la política i anar-se'n a treballar al grup empresarial KIO.

Segurament, la intervenció de **Jordi Pujol** va ser decisiva perquè Cullell deixara en suspens les seues aspiracions empresarials i s'incorporara, sense reserves, a la política consistorial com a cap del grup municipal de l'oposició, càrrec que ha exercit, combinat amb les seues obligacions parlamentàries a Madrid, d'una manera exhaustiva. Tan exhaustiva, tot s'ha de dir, com no l'havia feta mai CiU.

Per sort de Cullell les coses han canviat, i per tant, la relació de forces en l'interior de CiU també n'ha quedat afectada. Cullell s'ha refet, i podem dir, amb tota tranquil·litat, que està en el camí de convertir-se en el tercer home fort de Convergència, després del president Pujol i de Roca i Junyent. Si es manté la circumstància, el suport durant les municipals el té garantit. Ara: l'alcaldia, ja és una altra història.